

opusdei.org

Prelatovo pismo (19. marec 2022) | Zvestoba

V tem pastirskem pismu prelat Opus Dei premišljuje o nekaterih vidikih zvestobe Jezusu Kristusu in poklicanosti v Delu, pri čemer sledi učenju svetega Jožefmarija.

19. Mar. 2022

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Bodimo zvesti, spleča se!

1. S tem domačim izrazom, ki izvira iz neke stare pesmi, nas je sv. Jožefmarija spodbujal, naj bomo zelo zvesti. Pogosto se spomnim, kako smo 23. avgusta 1963, na poletnem tečaju v Pamploni, med klepetom z našim očetom prepevali to pesem. Nekateri smo opazili, da je naš oče takrat poslušal naše petje in medtem po tihem ponavljal: ***Splača se, splača se.*** V tem smo videli spontan izraz njegove žive izkušnje. Napor, vložen v razvoj Dela, se je splačal: toliko truda, toliko trpljenja, toliko težav, obenem pa ogromno veselja. Zvestoba mora nujno biti vesela, celo v trpljenju – z veseljem v Gospodu, ki je naša moč (prim. Neh 8,10).

Zvestoba je širok pojem z različnimi pomeni: »točnost ali verodostojnost pri uresničevanju kakšne naloge«, »natančna kopija kakega besedila«, »dosledno izpolnjevanje dolžnosti, obljube« itd. Posebej relevantno je razmišljati o zvestobi v odnosih med

osebami, v njeni človeško najgloblji razsežnosti: v ljubezni. »Zvestoba skozi čas je ime ljubezni.«^[1] Pristna ljubezen je sama po sebi dokončna, je zvesta, čeprav lahko zaradi človeške šibkosti odpove.

Zvestoba zaobjema vse razsežnosti našega življenja, saj je njen predmet oseba v svoji celovitosti: razum, volja, čustva, odnosi in spomin. Želel bi, da se ob bližajoči se stoletnici Dela na teh straneh zadržimo ob nekaterih mislih, pri čemer naj nas vodijo zlasti besedila svetega Jožefmarija.

Zvestoba poklicu, zvestoba Jezusu Kristusu

2. Krščanski poklic, v vsakem izmed svojih konkretnih izrazov, je božji klic k svetosti. Klic božje ljubezni naši ljubezni v odnosu, v katerem je vedno na prvem mestu božja zvestoba: *Bog je zvest* (2 Tes 3,3; 1 Kor 1,9). »Naša zvestoba ni nič drugega

kot odgovor na zvestobo Boga; Boga, ki je zvest svoji besedi, ki je zvest svoji obljubi.«^[2]

Vera v božjo zvestobo daje moč našemu upanju, kljub temu da zaradi svoje osebne šibkosti včasih nismo povsem zvesti – v malem in morda ob kakšni priložnosti tudi v velikem. Takrat je zvestoba v tem, da s pomočjo božje milosti prehodimo pot izgubljenega sina (prim. Lk 15,11-32). ***Zvestoba Jezusu Kristusu od nas zahteva nenehno čuječnost, kajti na naše skromne moči se ne gre zanašati. Boriti se moramo vedno, vse do poslednjega trenutka našega življenja na zemlji: to je naša usoda.***^[3]

Vztrajno si moramo prizadevati za zedinjenje z Gospodom. To zedinjenje z Jezusom iščemo in najdemo pri delu, v družini, v vsem ..., na najodličnejši način pa v evharistiji, pokori in molitvi. Poleg

tega nismo sami; na voljo imamo tudi pomoč drugih, zlasti v osebnem duhovnem vodstvu. Bodimo hvaležni za to možnost, da lahko svojo dušo iskreno odpremo ter prejmemo spodbudo in nasvet na poti naraščanja naše ljubezni do Boga. Kjer pa se hrani naša ljubezen, tam se krepi naša zvestoba: ***Zaljubi se in ne boš »Ga« zapustil.***^[4]

3. Zvestoba se pokaže zlasti takrat, ko zahteva trud in trpljenje. Tudi v tem nas razsvetljuje zgled naše Matere, Device verne (zveste): »Zvestoba je lahko samo takšna doslednost, ki traja vse življenje. Marijin *fiat* pri oznanjenju doseže svojo polnost v tistem *fiatu*, ki ga izreče ob vznožju križa.«^[5]

Z božjo pomočjo smo lahko zvesti, lahko napredujemo na poti poistovetenja z Jezusom Kristusom, da bi naš način mišljenja, hotenja, gledanja na osebe in na svet postajal

bolj in bolj njegov način, po nenehnem začenjanju in ponovnem začenjanju, pri katerem ***zavest o našem božjem otroštvu daje veselje našemu spreobrnjenju.***^[6]

Tako se bo v našem življenju uresničila spodbuda, s katero sv. Pavel nagovarja Filipljane: *Isto mišljenje [čutenje] naj bo v vas, ki je tudi v Kristusu Jezusu* (Flp 2,5).

4. Srečanje in zedinjenje z Jezusom Kristusom se udejanja v Cerkvi, ki je na viden način Ljudstvo, sestavljeno iz mnogih ljudstev. Po svoji zgradbi je Kristusovo telo, po delovanju pa je zakrament: celotno odrešenje prihaja od Kristusa po Cerkvi, še prav posebej zato, ker Cerkev *uresničuje evharistijo* in evharistija *uresničuje Cerkev*.

Vselej dokazljivo dejstvo, da Cerkev sestavljamo moški in ženske, ki smo šibki in imamo napake, ne sme zmanjšati naše ljubezni do nje.

Imejmo vedno v mislih, da je na prvem mestu ***Cerkev [...] ravno to: Kristus, navzoč med nami; Bog, ki se bliža človeštvu, da bi ga rešil, ki nas kliče s svojim razodetjem, ki nas posvečuje s svojo milostjo, ki nas nenehno podpira s svojo pomočjo, v malih in velikih bojih vsakdanjega življenja.***^[7]

Zvestoba Kristusu je zatorej zvestoba Cerkvi. V Cerkvi pa si prizadevamo živeti in spodbujati edinost z vsemi, zlasti s škofi in še prav posebej s papežem, ki je vidno počelo edinosti vere in občestva. Naj vsak izmed nas v sebi ohranja živo to željo našega očeta: ***Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!***

Zvestoba Jezusu Kristusu in Cerkvi za nas pomeni zvestobo našemu poklicu v Opus Dei, tako da živimo v duhu, ki smo ga prejeli od svetega Jožefmarija, ki je bil in je resnično naš oče v Delu. Tako je to izrazil on v

nekem zgodnjem pismu,
namenjenem vsem svojim otrokom:
***Nenehno povzdigujem svojo
hvaležno dušo h Gospodu, od
katerega izvira vsaka družina v
nebesih in na zemlji (Ef 3,15-16),
ker mi je dal to duhovno
očetovstvo, ki sem ga po njegovi
milosti prevzel s polnim
zavedanjem, da sem na zemlji
samo zato, da ga uresničim. Zato
vas imam rad z očetovskim in
materinskim srcem.***^[8] To, da smo
zvesti sinovi in hčere svetega
Jožefmarija, je pot naše poklicanosti,
da bi bili zvesti božji sinovi in hčere
v Kristusu.

Gotovo se spomnite teh misli našega
očeta: ***Božji klic od nas zahteva
nedotakljivo, trdno, deviško,
veselo, neizpodbitno zvestobo veri,
čistosti in póti.***^[9] Naj na tem mestu
izpostavim samo veselje. Zvestobo, ki
je svoboden odgovor na božjo milost,
človek doživlja z veseljem in dobro

voljo. V veliko pomoč nam bo, če se spomnimo še na te njegove besede: ***S človeškega vidika vam kot dediščino želim zapustiti ljubezen do svobode in dobro voljo.***^[10]

5. Med premišljevanjem o zvestobi v Delu ne moremo, da ne bi pomislili na blaženega Álvara. Spominjam se, da je sv. Jožefmarija 19. februarja 1974 v Álvarovi odsotnosti dejal:

Želel bi, da ga posnemate v marsičem, predvsem pa v lojalnosti. [...] Vedno sta ga spremljala nasmeh in zvestoba brez primere.^[11]

Pogosto se zadržim ob svetopisemskih besedah *vir fidelis multum laudabitur* (Prg 28,20: zvest mož bo obilno blagoslovljen); vklesane so nad nekimi vrati v *Villi Vecchii*, ki vodijo ravno v pisarno, kjer je dolga leta delal bl. Álvaro.

Svojo dušo dvigam h Gospodu tudi v zahvalo za zvestobo mnogih mož in žena, ki so pot prehodili pred nami

ter so nam zapustili dragoceno pričevanje, da se *splača*, kot je bilo rečeno na začetku teh strani.

Naš oče je dejal, da bo vsakogar, ki se približa Delu, četudi le za kratek čas, vedno spremljala naša ljubezen. Pri tem je imel še toliko bolj v mislih tiste, ki so bili nekaj časa v Delu in so pozneje izbrali drugačno pot. Tiste pa, ki so se kdaj čutili ranjene, prosimo odpuščanja iz vsega srca.

Apostolska zvestoba

6. Krščanska poklicanost k svetosti, k poistovetenju z Jezusom Kristusom je – v vseh svojih oblikah, na tak ali drugačen način – apostolska poklicanost: ***Ne gre ločevati notranjega življenja in apostolata, kot tudi v Kristusu ni mogoče ločevati njegove narave Boga-Človeka ter naloge Odrešenika.***^[12]

V vsakem obdobju – v našem je to še posebej opazno – je v svetu navzoča

ogromna, mnogokrat nezavedna žeja po Bogu. Vedno znova se izpolnjujejo tiste preroške besede: *Glejte, pridejo dnevi, govori Gospod Bog, ko bom poslal v deželo lakoto; ne lakote po kruhu in ne žeje po vodi, temveč po poslušanju Gospodove besede* (Am 8,11).

Kolikokrat smo v molitvi premišljevali tisto gorečo spodbudo svetega Jožefmarija: ***Predragi, Jezus nas priganja. Ponovno hoče biti povzdignjen, ne na križu, ampak v slavi vseh človeških dejavnosti, da bi k sebi pritegnil vse stvari*** (Jn 12,32).^[13]

Ob pogledu na težave, s katerimi se srečuje krščansko življenje na tem svetu – ateizem, brezbržnost, relativizem, materialistični naturalizem, hedonizem itd. –, nam morda na misel pride trditev sv. Janeza: *Ne ljubite sveta in tudi ne tistega, kar je v svetu* (1 Jn 2,15), ki se

nanaša na to, kar v svetu nasprotuje Bogu in je povzeto v trojnem poželenju (prim. 1 Jn 2,16). Toda obenem je svet, kot božja stvaritev, dober: *Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje* (Jn 3,16).

7. Kakor naš oče si prizadevajmo ***strastno ljubiti svet***,^[14] saj je to kraj našega srečevanja z Bogom in pot do večnega življenja. To je ljubezen, ki izključuje *posvetnost*: smo od sveta, ampak nočemo biti posvetni. Sem na primer sodi tudi življenje v duhu in dejanski praksi uboštva, ki nas osvobaja mnogih vezi ter nam daje v pozitivnem smislu slišati besede svetega Pavla: *Vse je vaše, vi Kristusovi, Kristus pa božji* (1 Kor 3,22-23). Pričevanje skromnega in zmernega življenja je – tako danes kot vedno – bil način, da smo sol in

luč v tem svetu, ki ga moramo preoblikovati s Kristusovo ljubeznijo.

Ob tej resnici – *vse je vaše* – se veselimo zaradi veselja drugih, uživamo v vseh dobrih rečeh, ki nas obdajajo, ter čutimo, da se nas osebno tičejo izzivi našega časa. Obenem nas globoko v duši boli zaradi razmer po svetu, zlasti zaradi realnosti vojne ter drugih potreb in trpljenja mnogih ljudi, posebej najšibkejših. Vendar ponavljam, ne dopuščajmo pesimizma. Nasprotno, udejanjajmo vero v živo resničnost evangelija – ki je *božja moč v rešitev vsakomur, ki veruje* (Rim 1,16) – in vero v sredstva: molitev, mrtvičenje, evharistija (!) in delo. Tako bomo ohranili upanja poln pogled na svet.

Vera je osnova za zvestobo. Ne prazno zaupanje v naše človeške sposobnosti, temveč vera v Boga, ki je temelj upanja (prim. Heb 11,1).
»Bog je temelj upanja. Ne katerikoli

bog, marveč Bog, ki ima človeško obličje in ki nas je ljubil do konca: vsakega posameznika in človeštvo kot celoto.«^[15]

Prisluhnimo znova našemu očetu: ***Če ste zvesti, bo kot sad vaše tihe in ponižne izročitve Gospod – po vaših rokah – uresničeval čudovite reči. Ponovno bomo doživeli tisti odlomek iz Lukovega evangelija: Dvainsedemdeseteri so se veselili in govorili: Gospod, celo demoni so nam pokorni v tvojem imenu (Lk 10,17).***^[16]

Zvestoba poklicu in običajno življenje

8. V posameznikovem življenju se lahko od časa do časa pojavijo izredne okoliščine, vendar dobro vemo, da se zedinjenje z Gospodom in skupaj z Njim naše apostolsko poslanstvo mora uresničevati predvsem v običajnem življenju: v družini, pri poklicnem delu, v prijateljstvu, v družbenih dolžnostih

... »To je glavni *kraj* našega srečevanja z Bogom,«^[17] nas je spominjal g. Javier v enem od svojih prvih pisem.

Srečati Gospoda v celotnem dogajanju vsakega dne pomeni odkriti vrednost malega, drobnih stvari, podrobnosti, v katerih lahko tolikokrat pokažemo svojo ljubezen do Boga in ljubezen do drugih. Jezus sam nam je rekel: *Kdor je v najmanjšem zvest, je zvest tudi v velikem, kdor pa je v najmanjšem krivičen, je krivičen tudi v velikem* (Lk 16,10). To zvestobo v malem Gospod nagrajuje z veličino svojega lastnega veselja (prim. Mt 25,21).

Iz osebne izkušnje vemo, da ta zvestoba v *malem* ni nikakršna *malenkost*, nasprotno: ***Vztrajanje v drobnih stvareh iz ljubezni je junaško.***

^[18] Ljubezen je tisto, kar daje največjo vrednost vsakemu človeškemu

opravilu. Zvestoba je zvestoba neki zavezi ljubezni, ljubezen do Boga pa je poslednji smisel svobode. Ta svoboda duha človeku daje sposobnost ljubiti tisto, kar je treba narediti, tudi kadar to pomeni žrtev, in takrat lahko izkusimo, kar nam zagotavlja Jezus: *Vzemite nase moj jarem in učite se od mene, ker sem krotak in v srcu ponižen, in našli boste počitek svojim dušam; kajti moj jarem je prijeten in moje breme je lahko* (Mt 11,29-30). In sv. Avguštin pojasnjuje: »Človek v tem, kar ljubi, bodisi čuti težave bodisi ljubi težavo samo [...]. Prizadevanja njih, ki ljubijo, nikdar niso mučna.«^[19]

9. Dobro vemo, da je srečanje z Bogom, ljubezen do Boga, neločljivo povezano z ljubeznijo in služenjem drugim; da sta obe zapovedi ljubezni neločljivi. S svojo bratsko ljubeznijo, ki je zanesljivo znamenje nadnaravnega življenja, gradimo svojo zvestobo in prinašamo zvestobi

drugih več veselja: *Mi vemo, da smo prešli iz smrti v življenje, ker brate ljubimo. Kdor ne ljubi, ostaja v smrti* (1 Jn 3,14). S kakšno močjo nas sv. Jožefmarija spodbuja k bratstvu! ***S srcem, otroci moji, služite drug drugemu s srcem. Ko gre ljubeznivost skozi presveto Jezusovo Srce in skozi presladko Srce Device Marije, se bratska ljubezen udejanja z vso svojo človeško in božjo močjo. Spodbuja k prenašanju bremen, človeka razbremenjuje, mu zagotavlja veselje v boju. Ni nekaj lepljivega, ampak nekaj, kar duši okrepi krila, da se dvigne še više; bratska ljubezen, ki ne išče svoje koristi, ji omogoča, da v duhu prostovoljne žrtve poleti in slavi Gospoda.***^[20]—

V zvezi z mestom, ki ga v našem običajnem življenju zavzema delo, bi lahko razmislili – in se osebno izprašali – o marsičem, kar je zaobjeto v besedah ***posvečevati***

delo, posvečevati se v delu, posvečevati z delom.^[21] Naj vas sedaj povabim k premišljevanju o tem, kako bi lahko delo še bolje spremenjali v molitev, kar ne pomeni zgolj tega, da v čas dela vključimo kak detajl pobožnosti. Na mnogo načinov nam je o tem govoril naš oče. Preberimo še enkrat te njegove besede: ***Opravljajte torej svoje delo v zavedanju, da vas Bog gleda: Laborem manuum mearum respexit Deus (1 Mz 31, 42). Naša opravila morajo zato biti sveta in Njega vredna naloga; ne samo dovršena do podrobnosti, temveč dokončana z moralno poštenostjo, plemenitostjo, lojalnostjo, pravičnostjo. Na ta način bo vaše poklicno delo ne samo pošteno in sveto, ampak bo tudi zaradi tega postalo molitev.***^[22]

Pri delu pogosto doživljamo tudi svoje omejitve in pomanjkljivosti. A če se kljub vsemu potrudimo za to

zavedanje, da nas Bog gleda, bomo mogli kot nam namenjene zaslišati besede svetega Pavla: *vaš trud v Gospodu ni prazen* (1 Kor 15,58). Kot je to povzel naš oče: ***nič se ne izgubi.***

Stalno in spremenljivo v življenju Dela

10. Osebna zvestoba lastnemu poklicu v Delu je neizogibno povezana z institucionalno zvestobo, se pravi s tem, da Delo kot ustanova ostane zvesta božji volji tako, kot nam je to predal ustanovitelj.

Leta 2016 nas je g. Javier spomnil na te besede svetega Jožefmarija: ***Tako kot se istovetnost osebe ohranja skozi različna obdobja rasti: v otroštvu, odraščanju, zrelosti ..., tako je tudi v našem primeru navzoč razvoj; drugače bi bili mrtva stvar. Nespremenljivo ostaja jedro, bistvo, duh, razvijajo pa se načini izražanja in ravnanja, ki so vselej stari in novi, vselej sveti.***^[23]

Ob tem besedilu sem takrat pomislil, da je predvsem osebni apostolat – ki je v Delu poglaviten – ter krščansko usmerjanje poklicnih dejavnosti, ustanov in človeških struktur tisto področje, v katero želimo vlagati iniciativnost in ustvarjalnost, da bi dosegli iskren prijateljski odnos z mnogimi ljudmi in družbi prinašali luč evangelija. S pomočjo te iniciativnosti in ustvarjalnosti iščemo tudi nove apostolske aktivnosti znotraj brezmejnega morja, ki nam ga predstavlja duh Dela.

11. To ustvarjalnost lahko razumemo tudi kot različico tega, čemur včasih rečemo *dinamična zvestoba* ali tudi *ustvarjalna zvestoba*. Gre za zvestobo, ki izključuje tako površinsko slo po spremembah kot tudi držo, ki bi *a priori* nasprotovala vsemu, kar bi bilo ali bi se zdelo določena novost. ***Zaradi te naše poklicanosti smo navzoči pri samem izvoru pristnih sprememb,***

do katerih prihaja v družbi, in za svoje jemljemo tudi napredke drugih obdobj.^[24] Zato moramo razumeti in z drugimi deliti hrepenenja našega časa, obenem pa se ne prilagajati katerikoli modi ali navadi, pa naj se zdi še tako sodobna ali razširjena, če se izkaže kot nasprotna duhu, ki nam ga je Bog dal po našem ustanovitelju, tudi če je razlog za to nezdržljivost s človeško omiko in družinskim vzdušjem, značilnim za Delo. V tem pogledu ***nikdar ne bo potrebe, da bi se prilagajali svetu, saj smo od sveta; prav tako nam ne bo treba zasledovati človeškega napredka, saj smo mi oziroma ste vi, otroci moji, tisti, ki skupaj z drugimi ljudmi sredi sveta uresničujete ta napredek s svojim običajnim delom.***^[25]

Treba je tudi upoštevati, da je v primeru določb, veljavnih za celotno Delo (npr. v zvezi s sredstvi

duhovnega izobraževanja: krožki, meditacije, obnove itd.), kot je razumljivo, za razločevanje o primernosti morebitnih sprememb na koncu pristojen oče skupaj z Generalnim svetom in Centralnim svetom. Marsikatera sprememba na tej ravni pa ni nepomembna za duha in jo je treba preučiti razumno. Z vaše strani ne imejte zadržkov pri tem, da odgovornim za dejavnosti predlagate apostolske projekte v duhu iniciativnosti, pa tudi edinosti – ne da bi prenehali veslati skupaj –, v želji, da bi mnogim ljudem prinašali veselje evangelija. Na vsak način pa bodimo prepričani, da »Dela ne uresničujemo sami niti se ne zanašamo samo na svoje skromne moči, temveč na moč in oblast našega Gospoda«. ^[26]_____

12. S svojo osebno zvestobo in z odgovornostjo vseh pri ohranjanju institucionalne zvestobe bomo kljub svojim osebnim omejitvam z božjo

pomočjo mogli – skozi spremenljivost zgodovinskih trenutkov – graditi neprekinjeno celovitost Dela v zvestobi njegovemu izvoru. Gre za bistveno neprekinjenost med preteklostjo, sedanostjo in prihodnostjo, ki je značilna za živo stvarnost. Gospod Javier nas je leta 2015 spodbujal, naj svetega Jožefmarija prosimo, da bi Delo prišlo do 2. oktobra 2028 z isto gonilno silo in svežino duha, ki jo je imel naš oče 2. oktobra 1928.

Tako se bo po božjem usmiljenju lahko uresničilo, kar je videl sv. Jožefmarija: ***Vidim Delo, kot projekcijo v teku stoletij, vedno mlado, prikupno, lépo in rodovitno, kako brani Kristusov mir, da bi ga imeli vsi ljudje. Prispevali bomo k temu, da se v družbi priznajo pravice človeške osebe, družine, Cerkve. Naše delo bo doseglo, da bo manj bratomornega sovraštva in***

***nezaupanja med narodi, moje
hčere in sinovi pa bodo – fortes in
fide (1 Pet 5,9), trdni v veri – znali
vsakršno rano pomaziliti s
Kristusovo ljubeznijo, ki je miline
poln balzam.***^[27]

Naši Materi, sveti Mariji, zvesti
Devici, in svetemu Jožefu priporoča
nenehno obnavljanje naše zvestobe
ter vas z vso ljubeznijo blagoslavlja

vaš oče

Rim, 19. marec 2022

Copyright © Prelatura Sanctæ Crucis
et Operis Dei

(Kakršnokoli javno objavljane, delno
ali v celoti, brez izrecnega
pooblastila ni dovoljeno.)

(Pro manuscripto)

[1] Benedikt XVI., Govor, 12. 5. 2010.

[2] Frančišek, Homilija, 15. 4. 2020.

[3] *Pismo* 28. 3. 1973, št. 9.

[4] *Pot*, št. 999.

[5] Sv. Janez Pavel II., Homilija, 26. 1. 1979.

[6] *Jezus prihaja mimo*, št. 64.

[7] *Jezus prihaja mimo*, št. 131.

[8] *Pismo* 6. 5. 1945, št. 23.

[9] *Pismo* 24. 3. 1931, št. 43.

[10] *Pismo* 31. 5. 1954, št. 22.

[11] Sv. Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 19. 2. 1974.

[12] *Jezus prihaja mimo*, št. 122.

[13] *Navodilo*, 1. 4. 1937, št. 1.

[14] *Pogovori*, št. 118.

[15] Benedikt XVI., okr. *Spe salvi*, št. 31.

[16] *Pismo* 24. 3. 1930, št. 23.

[17] Javier Echevarría, Pastirsko pismo, 28. 11. 1995, št. 16.

[18] *Pot*, št. 813.

[19] Sv. Avguštin, *De bono viduitatis*, 21, 26.

[20] *Pismo* 14. 2. 1974, št. 23.

[21] *Jezus prihaja mimo*, št. 45.

[22] *Pismo* 15. 10. 1948, št. 26.

[23] *Pismo* 29. 9. 1957, št. 56.

[24] *Pismo* 14. 2. 1950, št. 21.

[25] *Pismo* 9. 1. 1932, št. 92.

[26] Javier Echevarría, Pastirsko pismo, 28. 11. 1995, št. 11.

[27] *Pismo* 16. 7. 1933, št. 26.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-19-marec-2022-zvestoba/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-19-marec-2022-zvestoba/) (5. Avg.
2025)